

Isten megsegít

A maharadzsza boldogsága.

Egyrészt a gazdagok nyomorúsága, másrészt a szegények ereje, találékony-sága mintázódik meg sok mesében, elbeszélésben, regényben.

Kinek szól ez a történet? Felületes olvasatban a „gazdagoknak”, hogy megtérjenek. Mások szerint a szegényeknek. „A régi mese” – mondanák ezek: „a szegényeket vigasztalják, hogy majd odaát jobb lesz, addig tűrjenek.” Valójában **a történet a szakadékról szól**. Arról, hogy egy elvetélt életet és az ítéletet, amelyet az maga után von, semmi és senki nem változtathatja meg, ha egyszer életünk véget ért. Arról, hogy időben kell választani, hogy melyik oldalon állunk.

A baj nem a gazdagsággal van, hanem a gazdagok részvétlenségével, önelégültségével. *Mindig is lustának tekintették a Lázárokat, akik hibásak sorsukért.*

- Jézus korabeli zsidó, talán mai is, a Hitgyülekezet: míg az egyik Isten kegyelmének tulajdonítja a gazdagságot;
- a hindu a „karmával”, és a „korábban” felhalmozott bűneinkkel magyarázza a páriák sorsát. Így is-úgy is, minden úgy van jól, ahogy van. Ne bolygassuk a világ rendjét.

A „Fahrenheit 9/11” c. filmben egy nagyhatalom önbizalomtól és elégedettségtől sugárzó elnöke a világot két részre osztja: azokra, akiknek van, és azokra, akiknek több van. Hallgatói elégedett tapssal jutalmazták a szellemességet. A teremben persze egy Lázár se volt.

A történet arról szól, hogy azoknak, akiknek az ételmaradékból se jut, nevük van. Az öntelt bíborba és patyolatba – ma szmokingot mondanánk – öltözöttek neve nem marad fenn. Bizony, majd ők is szívesen vennék, ha egy nyomorba bombázott közbenjárna értük. Akkor majd felismerik, hogy protekcióra van szükségük. Nekik, akik protekciót osztogattak. S nekik is fel kell majd ismerniük a szakadékot, amely áthághatatlan és kikerülhetetlen. Jobb, ha még ma felismerik, hogy ezt a szakadékot maguk ássák, szélesítik és mélyítik, nap mint nap. Hogy ők maguk rombolják le a részvét és együttérzés ma még lehetséges hídjait.

A karma ábrahámi változata; „túlvilági kompenzációról szól a történet?” Kórántsem! Arról szól, hogy vannak, akik a részvét helyett szabadon a dőzsölést választják, és ebben a szemléletben semmi se ingatja meg őket. A Lázárok nem maguk választották a nyomort. A gazdagok, akik átlépnek rajtuk, amikor néha kilépnek palotáikból, viszont maguk választották későbbi kínjaikat. Egy életünk van, ezzel kell elszámolni.

„A” gazdag ma nem egy kivételes személy, hanem egy egész civilizáció, amely Lázárok százmillióit egyszerűen Harmadik vagy Negyedik Világnak nevezi. *Pedig egy világ van, amelyben mindnyájunknak neve van, amelyben mind felelősek vagyunk egymásért.* A kockázat fennáll, hogy nekünk éppúgy nem hisznek azok, akiknek van „Mózesük és prófétájuk”. Mi viszont, ha tényleg hiszünk Jézusnak, a Halottnak, aki feltámadt, ki kellene mennünk a kapuk elé, és meg kellene vendégelnünk a Lázárokat.

Életükben közel voltak egymáshoz, nem volt közöttük elválaszthatatlan szakadék, a gazdag mégsem élt a lehetőséggel. Észre sem vette a szegényt, az Istent sem. Jézus maga az, aki Lázár képében az ajtód előtt ül, sebekkel borítva. Ezt ki is mondja szavaival: „Amit egynek tesztek, nekem teszitek. Éheztem és ennem adtatok.” A másik emberben Isten kér segítséget tőlem, és az üdvösség nagy pillanata nem a halálom órája, hanem az az óra, amikor átlépek önző életem korlátait, kinyitom életem ajtaját és megindulok a másik felé, hogy segítsek rajta. Milyen közel van a mennyek országa - néhány lépés -, és milyen kevésbe kerül üdvözülni. Életünk az isteni teremtés folytatását jelenti, *feladatom az, hogy az Istentől kapott ajándékokat, értékeket megosszam másokkal.*

Teremtésvédelem

Amink van, nem azért kaptuk, hogy magunk elteljünk vele. Vagyonunkat, tehetségünket, szellemi, lelki kincseinket egymás szolgálatára kell fordítanunk, akkor bizakodva számíthatunk rá, hogy az Atya hajlékában otthonra találunk. **Tudva és akarva** szemlélni Jézust, aki a szegények barátja, és bizakodva Istenre hagyatkozni, a Lázár névben **ÉL-ÁZÁR = Isten megsegít.**